

slovenska
DRŽAVA
FOR A FREE SLOVENIA

*Sveta vera bodi vam luč,
materin jezik pa ključ
do zveličavne narodne omike.*
Antonius Martinus Slomšek

LETO IL (49)

JULIJ – OKTOBER 1999

St. No. 7 - 10

PAPEŽ JANEZ PAVEL II.

JE 19. SEPTEMBRA 1999 PROGLASIL

A.M. SLOMŠKA BLAŽENEGA

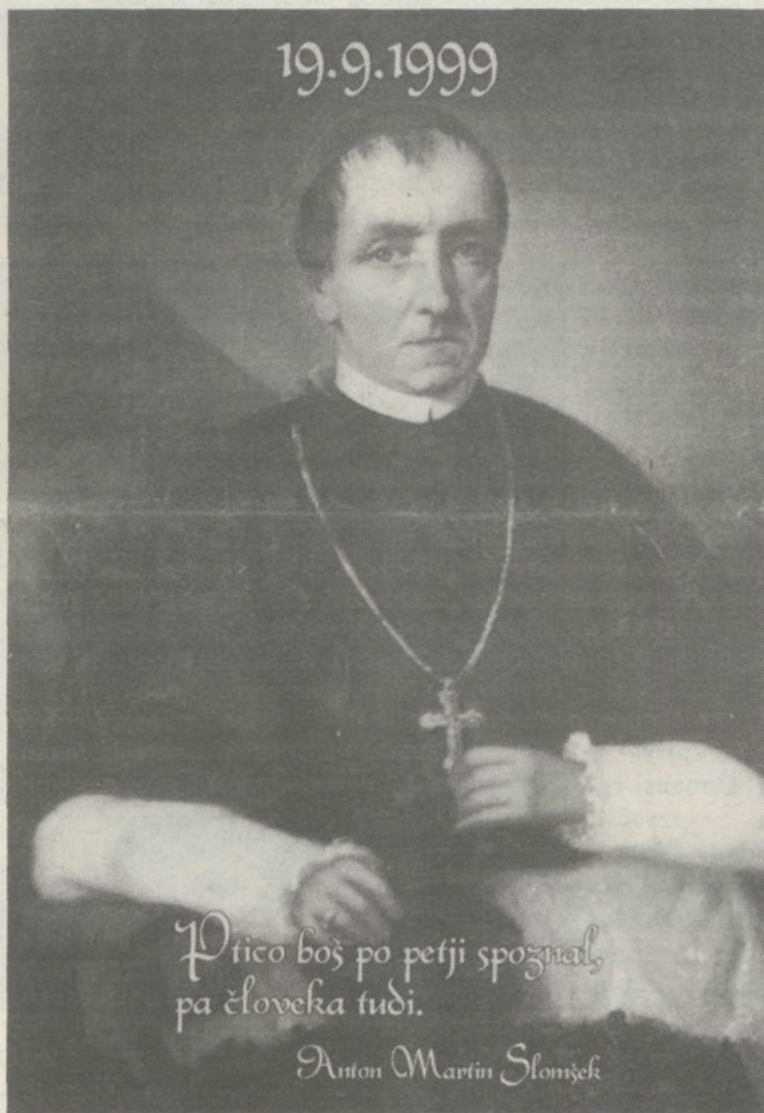
SVEČAN PRAZNIK

Predsednik Slovenske Akademije Znanosti in Umetnosti Dr. France Bernik je s kratkim stavkom označil dan proglasitve blaženim božjega služabnika Antona Martina Slomška s povdarko, da je letošnji 19. September praznik, ne le večinskega dela Slovencev, to je verujočih, med katere odločno prišteva tudi sebe, marveč je praznik vseh Slovencev.

Nedelja, ko je prišel v Maribor papež Janez Pavel II., da razglasi Slomška za blaženega, je bil pretežno sončni dan; že ko je bila zgodovina slovenskega naroda oblačna je za Slovence ta dan zasijalo sonce, tako je povedal radijski napovedovalec.

Prišel je papež in ravno takrat je posijalo sonce, kar je povzdignilo slavnostno razpoloženje. Razpoloženje je bilo veselo in svečano od jutrajnih ur, smo slišali po radiju s povdarkom, da radijo pač ne more prikazati impozantnosti dneva kot prav tako ne tole poročilo, ki se naslanja na to, kar je bilo slišati od radijskih napovedovalcev. Lahko pa je povzeti nekaj osnovnih dejstev in celo števil. Na slavlje je prišlo nekako 200 tisoč romarjev, med njimi tudi okoli 3000 iz Hrvaške in majhna skupina iz Zambije, ki je s spremljavo bobnov zapela "V nebesih sem doma". Seveda so prišli tudi iz sosedne Avstrije, Italije, Madžarske in Poljske, ki jih je sv. Oče ob koncu maše pozdravil v njihovih jezikih. Bili pa so romarji tudi od drugod.

Vabilu na slavlje se je odzvalo 5 kardinalov, (med njimi tudi kanadski kardinal, njegova Eminenca dr. Alojzij Ambrožič) 50 škofov, in 800 duhovnikov, ki so somaševali s papežem pri maši, katero so darovali v čast blaženemu Antonu Martinu Slomšku. Slavnostno razpoloženje je povečalo zvonjenje zvonov, ki so se ustavili na Betnjevski poljani, predno jih prepeljejo k farni cerkvi Sv. Petra na Kronske gori, kjer bodo še naprej zvonili Slomšku na čast.

MARIBOR- BETNAVA, 19.9.1999.

Danes je papež med sveto mašo ob Betnavskem dvorcu pri Mariboru uresničil tople želje Slovencev, ko je pred množico 200.000 vernikov proglasil prvega Slovenca k občestvu blaženih. Istočasno je razglasil 24. september, dan Slomškove smrti, za obhajanje Slomškovega godu. Papež je v svojem govoru takole ocenil blaženega A.M. Slomška:

ŠKOF A.M. SLOMŠEK JE BIL:

- * mladika, ki je obrodila obilne sadove krščanske svetosti,
- * visoke omike in ljubezni do domovine,
- * sijajen vzgled življenja po evangeliju,
- * po vzoru Kristusa usmiljeni Samarijan slovenskega ljudstva
- * pozoren skrbnik za oblikovanje duhovnikov in vernikov,
- * zvest in predan Cerkvi,
- * široko odprt za ekumenizem,
- * eden prvih, ki se je v Srednji Evropi zavzel za edinstvo kristjanov

VSEH SLOVENCEV

Svečano razpoloženje so predvsem ustvarili pevske zbori in pevci, 2500 po številu; med zbori so izstopali zbori iz ljubljanske in mariborske stolnice ter zbori iz zamejstva in zdomstva, tako zbor iz Celovca, Zgornjega Senika in zbor Korotan iz Clevelanda. Poleg nekaj znanih slovenskih nabožnih pesmi so peli Slomškovo mašo skladatelja Jožeta Trošta ob orgeljski spremljavi Toneta Potočnika; solo petje, ki mu je skladatelj dal pomembno vlogo, je izvajal baritonist Juan Vasle iz Argentine.

Da, zunajne okoliščine so bile mogočen odraz slovesnosti: 7000 rdečih rož ob oltarju, slika Slomška in Ptujskogorske Marije, delo Staneta Kregarja, zasnova bogoslužnega prostora ob Betnavskem gradu, število častnih gostov -samo rektorjev podonavskih univerz je bil 22; prišli so čelni mozgi iz krajev, s katerimi ima Maribor tesnejše in prijateljske vezi, med njimi Marburg na Lahni; prišlo veliko županov, izmed katerih izstopi predvsem župan mesta Maribor, prišli so zastopniki oblasti. Janez Drnovšek je menda moral na službeni obisk v tujino; prišli so predstavniki slovenskega kulturnega življenja, ki so na zelo primeren način obogatili razmišljanja radijskih napovedovalcev o pomenu in pomembnosti velikega zgodovinskega dogodka.

Preveč osebno bi bilo povdariti, katero teh razmišljanj je pomembnejše. Prepričljivo je izpovedal predsednik SAZU, da je proglasitev škofa Slomška blaženim predvsem važna zato, ker je bil on človek, ki se je ukvarjal s kulturo, s poezijo in pedagoškim pisateljevanjem. Podobno se je izrazil rektor mariborske univerze Dr. Toplak, za katerega je poleg Slomškovega svetništva najbolj pomembno dejstvo, da je Slomšek postavil temeljni kamen (tako on) visokemu solstvu, utrdil slovensko kulturo ter tako doprinesel edinstveni prispevek k

**slovenska
DRŽAVA**
FOR A FREE SLOVENIA
Subscription rates:
\$15.00 per year
\$1.50 single issue
Advertising: \$0.45 per agate line

Member of Multilingual Press
Association of Ontario

Member of Canadian
Multilingual Press Federation

Owned and published monthly by Slovenian National
Federation of Canada

Marta Jamnik-Sousa, President 79 Watson Ave. Toronto, On.
M6S 4E2

Lastnik in izdajatelj Slovenska Narodna Zveza v Kanadi

ga. Marta Jamnik-Sousa, Predsednica

Edited by Editorial Board

Urejuje konzorcij Slovenska Država

Zastopnika:

Slavko Skoberne
Espana 1316
Castelar (1712)
Prov. Buenos Aires
Argentina

Avguštin Kuk
16 Northfield Rd.
Scarborough, Ontario
M1G 2H4 Canada
T/FAX (416) 439-8387

TELEPHONE # (416) 766-4848

FAX # (416) 766-7088

Letna naročnina: Za Kanada in ZDA \$15.00. Za Argentino in
Brazilijo po dogovoru; Anglija, Avstrija, Avstralija, Francija in
druge države \$12.00 U.S. Po letalski pošti po dogovoru.

Za podpisane članke odgovarja pisec. Ni nujno da bi se
avtorjeva naziranja morala skladati v celoti z mišljenjem
uredništva in izdajatelja.

Svečan Praznik Vseh Slovencev

nadaljevanje s str. 1

evropski in krščanski kulturi in utrdil prizadevanja v
zaščito malih narodov.

Da, Slomšek je bil, kot je rekel Mencinger, praktičen
človek, ki se je zanimal za šolstvo in med prvimi ki ni
izhajal iz plemiških rodbin; predvsem pa je
pomemben njegov nauk, nauk katoliške cerkve, in
naročilo živeti Kristusov evangelij, česar se mora
človek naučiti in privaditi v zgodnji mladosti in v času
svojih šolskih let. Ta duh, ki je preveval Slomškovo
šolo, danes povsem manjka v šoli, kar je pribil znani
pesnik Tone Kuntner. S Kuntnerjem bi lahko rekli, da
je v tem bistvu marsičesa, če že ne vsega, kar nam
Slomšek mora pomeniti danes.

Potek beatifikacije je bil določen v naprej in se je
odvijal povsem v skladu sestavljenega programa.
Pozdrav škofa Krambergerja, ki je bil papežev
gostitelj in prvi somaševalec, je bil hkrati strnjena
podoba Slomškovih vrlin, katere so mu zagotovile
cerkveno priznanje blaženega.

Višek vsega je bila seveda proglasitev Slomška za

blaženega, ko je sv. oče na osnovi dane mu
avtoritete razglasil Slomška za blaženega in za
njegov god določil 24. september (dan Slomškove
smrti). Poleg tega vzvišenega trenutka pa je za nas
vse pomembna pridiga ali nagovor sv. očeta, ki je
vanj nanizal vrsto tez, doživljajev in naukov
Slomškovih, ki so važni tudi za današnji čas. Iz
primerov, ki jih je papež podčrtal, izstopa njegovo
globoko poznanje prilik, v katerih je Slomšek živel,
ter le-teh razvoj skozi čas vse do danes. Morda je
presenetil, ko je rekel, da je Slomšku pripisati tudi
neodvisnost Slovenije. Slomšek naj bo, tako je rekel
papež, vzor pristnega domoljublja, ki zavrača
kratkoviden nacionalizem in zahteva, na eni strani,
ljubezen do naroda, na drugi pa iskreno sodelovanje
z ljudmi drugih narodnosti. V tej zvezi je sv. oče
obžaloval razmere nat Balkanu in zdi se, da njegova
obtožba in obžalovanje pokolov Hrvatov na Teznem,
ki so bili nedavno potrjeni, ni in ni mogla prijati
sedanjim slovenskim oblastnikom. Gotovo le-ti niso
prezrli opomina, da morajo družina, šole, cerkev in
država združiti svoje napore in se ozirati na skupne
vrednote in - po Slomškovem zgledu - ustvarjati
kulturo, iz katere bo narod črpal prvine potrebne za
čast in razvoj.

Beatifikacija Slomška je seveda odjeknila tudi med
Slovenci v zdomstvu, ki so, ali bodo slavili ta dogodek
v svojih središčih. Naj spomnim primer v Washingtonu,
kjer je isti dan prav tako ob 11. uri bila sv. maša na čast
Slomšku v slovenski kapeli. Ravnatelj Bazilike
Narodnega Svetišča kjer je Slovenska kapela, je ta
dan v cerkvenem glasilu opozoril na to pomembno
slovesnost, in pozval vernike, naj molijo Slomšku na
čast.

Nedelja 19. septembra je tako zares "Dan, ki ga je
naredil Gospod".

140 let visokega šolstva v Mariboru

4. septembra 1859. leta je svetniški škof Anton Martin Slomšek prenesel sedež lavantinske škofije iz
podeželskega trga St. Andraž v razvijajoče se industrijsko in trgovsko mesto Maribor ob južni železnici
ter istega leta ustanovil Bogoslovno učilišče, ki je kasneje preraslo v Visoko bogoslovno šolo v Mariboru.

Odlomek z nagovora prof. dr. Ludvika
Toplaka, rektorja Univerze v Mariboru
na slovesni akademiji ob 140 - letnici
visokega šolstva v Mariboru.

"Ko ocenjujemo razsežnosti in pomen
Slomška za razvoj Univerze v Mariboru,
za razvoj kulturne in narodne identitete
Slovencev ter etike in vzgoje nasploh,
moramo ugotoviti naslednje:

1. Bogoslovno učilišče, ki je kasneje
preraslo v Visoko bogoslovno šolo,
katere kontinuiteto po krajši prekinitvi
(po letu 1941 do 1959) predstavlja
popolni oddelek Teološke fakultete v
Mariboru, je spremljal razvoj kulturnih
in znanstvenih institucij v Mariboru. To
predstavlja temeljni kamen današnje
Univerze v Mariboru.

2. V okviru dejavnosti Bogoslovnega
učilišča so se razvile znanstvene in
kulturne ustanove v Mariboru, kot so
Univerzitetna knjižnica, Teološka
knjižnica, Zgodovinsko društvo,
Zgodovinski muzej in Pokrajinski arhiv;
vse to predstavlja humanistično jedro
Univerzitetnega mesta Maribor.

3. S prestavitvijo škofije leta 1859 je
Slomšek utrdil narodnostno mejo, kot
jo je državotvorno utrdil general Maister
leta 1918 in ki je po letu 1991 na
severovzhodu državna meja Republike
Slovenije. Maribor je postal versko,
kulturno in gospodarsko središče
slovenske Štajerske. Z ustanovitvijo prve
slovenske založbe, Družbe Svetega
Mohorja v Celovcu, pa je razvijal
narodno in kulturno zavest ter omogočil
vsestranski razvoj kulturne in
narodnostne identitete vseh Slovencev.

4. S teološko tezo, da je "materni jezik
prvi pred Bogom", je po logiki naravnega
prava utrjeval zavest enakopravnosti
vseh jezikov, vseh narodov in vseh
kultur ter pravico do lastnega razvoja
tudi malih narodov v Evropi. Upravičeno
bi ga šteli za zaščitnika malih narodov v
Evropi. Šele v 20. stoletju je bilo to
spoznanje splošno sprejet princip
mednarodnega prava kot enakopravnost
narodov ter pravica do samoodločbe
narodov. Danes je to nepresežni cilj
OZN in EU.

5. Ustanovil je bratovščino
Sv. Cirila in Metoda, ki
predstavlja temelje
ekumenizma, to je gibanja
za popolnejšo edinstvo, zlasti
z vzhodnimi cerkvami. Ekumenizem, ki je sicer
gibanje v cerkvi, se je razširil
v drugo polovico 20. stoletja
in je prav danes v
jugovzhodni Evropi
osrednje vprašanje.

6. Na stičišču romanskega
vpliva iz Ogleja,
germanskega vpliva iz
Salzburga, slovanskega
kulturnega izročila
solunskih bratov Cirila in
Metoda ter na stičišču
političnih interesov
porajajočih se
nacionalizmov, tudi
madžarskega po letu 1848, je

Slomšek na doslednem spoštovanju
principov naravnega prava ter etičnih
norm oblikoval novo kulturo sožitja
med verami, narodi in socialnimi sloji.

7. Prav zaradi doslednega spoštovanja
etičnih norm se je soočil z
revolucionarnimi gibanji komunizma,
militantnega nacionalizma in
anarhičnega liberalizma. Bil je verjetno
prvi intelektualec v Evropi, ki je
literarno, vzgojno in politično prepoznal
in bičal "tri velika zla", ki so se pokazala
kot velike ideologije 20. stoletja. Te
velike ideologije so teoretično in
praktično zavračale principe naravnega
prava, predvsem, da pravico enega
omejuje enaka ali višja pravica drugega,
posameznika, naroda ali vere. Zato je bil
Slomšek v 20. stoletju zamolčan v
javnem življenju.

8. Slomšek je sredi 19. stoletja z
ustanovitvijo Bogoslovnega učilišča
izpolnjeval lokalno poslanstvo tistega
časa. S kulturnim, izobraževalnim in
narodno buditeljskim delom je
izpolnjeval narodno poslanstvo
Slovencev. Z moralnim naukom in
dosledno držo ter kot zaščitnik malih
narodov je izpolnjeval mednarodno

globalno poslanstvo visokega šolstva.
Danes moramo na Univerzi v Mariboru
z zadovoljstvom ugotoviti, da so pionirji
obnove porušene domovine po 2.
svetovni vojni pod vodstvom prof. dr.
Vladimirja Bračiča, točno 100 let po
Slomšku, leta 1959, ustanovili višje šole,
ki so vse prerasle v visoke šole in
fakultete. Zato danes na Univerzi v
Mariboru praznujemo tudi 40-letnico
Ekonomsko-poslovne fakultete,
Fakultete za elektrotehniko,
računalništvo in informatiko, Fakultete
za strojništvo, Fakultete za gradbeništvo
ter Fakultete za kemijo in kemijsko
tehnologijo. Vsem jubilarantom čestitam,
se zahvaljujem in želim uspešno delo. V
naslednjem letu bomo praznovali 25-
letnico obstoja študija Pedagoške
fakultete, Pravne fakultete, Fakultete za
organizacijske vede, Fakultete za
kmetijstvo in Visoke zdravstvene šole.
Univerza v Mariboru se je tako razvila v
moderno, mednarodno primerljivo,
odprto in znanstveno orientirano
univerzo, ki v novem času in v novih
pogojih izpolnjuje svoje lokalno,
nacionalno in globalno poslanstvo za 21.
stoletje."

Slovenske BRAZDE

Kronika

26. november 1800:

rojen na Slomu pri Ponikvi

1811:

učenec v Prašnikarjevi nedeljski šoli

jesen 1814:

vpis v latinske šole v Celju

jesen 1820:

vpis bogoslovja v Celovcu

8. september 1824:

posvečen v duhovnika v Celovcu

26. september 1824:

nova maša v Olimju

28. julij 1825:

kaplan na Bizeljskem

1. maj 1827:

kaplan pri Novi Cerkvi

1. november 1829:

spiritual v Celovcu

27. oktobra 1838:

dekan in nadžupnik v Vuzenici

1. oktober 1844:

stolni kanonik pri Št. Andražu

januar 1846:

izid prve številke Drobntin

3. marec 1846:

celjski opat

30. maj 1846:

salzburški nadškof Friedrich Schwarzen-

berg ga imenuje za 54. lavantinskega škofa

5. julij 1846:

v Salzburgu posvečen v škofa

1851:

Društvo sv. Mohorja v Celovcu

maj 1857:

papež Pij IX. potrdi Maribor za novo pre-

stolnico lavantinske škofije

pomlad 1859:

začetek selitve iz Št. Andraža v Maribor

19. avgust 1859:

Slomškov prihod v Maribor

24. september 1862:

umre v Mariboru

27. september 1862:

pogreb na pokopališču v Strossmayerje-

vi ulici

21. junij 1941:

na pritisk Nemcev prenesejo Slomškove

posmrtnne ostanke v frančiškansko cerkev,

mašuje mariborski škof dr. Ivan Tomažič

7. oktober 1978:

prenos Slomškovih posmrtnih ostankov v

Mariborsko stolnico, svečanost vodi škof dr.

Vekoslav Grmič

KONCERT MATJAŽA ROBAVSA.

Sredi poletja, ko je sonce iz dneva v dan žarelo na brezoblačnem nebu, v času velikih počitnic, ko ljudje hite k poletnim hišicam ob kanadskih jezerih ali k znancem in domačim v Ameriko in preko morja, ko se vrtovi kopljejo v bogastvu zelenja, cvetja in zorenja in v opoldanski tišini še ptički utihnejo in se poskrijejo v senčnatih vejah, nas je iz slovenske Ljubljane obiskal mladi Matjaž Robavs in nas s koncertom v petek 30. julija zvečer v cerkveni dvorani pri Brezmadežni v New Torontu očaral s svojim petjem.

V šestih letih študija na Visoki glasbeni šoli na Dunaju je izoblikoval svoj talent - bariton - do izredne glasovne lepote in kvalitete, ki ga je po raznih nastopih in tekmovanjih povzdignil na prvo mesto v svetovnem pevskem tekmovanju v Tokiju na Japonskem.

Pred dunajsko šolo je Matjaž študiral pri profesorju Marku Bajuku v Ljubljani, ki smo ga srečali v Torontu.

Matjaževa prvotna ambicija je bila trobenta. S pomočjo učiteljev je odkril drugi čudoviti dar svojega glasu. Njegova mama pripoveduje, da je Matjaž že v zgodnjih otroških letih stal na stolčku in igral dirigenta ali pevca. S sedemnajstimi leti je vodil cerkveni pevski zbor na Ježici pri Ljubljani. V skupini dvesto priglasencev na dunajsko glasbeno šolo je bil Matjaž četrti najboljši kandidat za sprejem. Stroga poklicna disciplina, zmernost in red v osebnem življenju so poročstvo za dosego njegovega cilja - operni pevec, koncertni solist. Na koncertu 30. julija smo zaslutili utrip višjega kulturnega doživetja, ki smo ga v kanadski slovenski skupnosti redkokdaj deležni.

V prvem delu se Matjaz predstavi s skupino ciganskih pesmi češkega skladatelja Antonina Dvoržaka, ki otožno pripovedujejo o preprestem življenju in izzvene kot nekatere slovenske ljudske popevke. V drugem in tretjem delu se vrste pesmi slovenskih skladateljev B. Ipavca, E. Adamiča, M. Vilharja, F. Gerbica, A. Lajovica. V razgibani dinamiki zametnega baritona doživljamo pevsko romantiko slovenske zemlje in vsega njenega utripa.

V dveh A. Mozartovih opernih arijah - Papagen iz opere "Čarobna piščal" v nemškem jeziku in Figaro iz opere "Figarejeva svatba" v italijanščini - solist Matjaž razodene vso veličino in obseg svojega glasu. Z glasovno interpretacijo vsake pesmi se tako močno vživi v vsebino vsake pesmi, da dvigne poslušalce v tišini v svoj vzvišeni svet, kjer v trenutkih molka zaveje dih božanskega preko pevčevega obraza in razgrne po širni dvorani.

Na klavirju je celotni program spremljala torontska Slovenka Marjeta Adamič Skubic. Predstavila se je kot nadarjena, vestna in vzorna Matjaževa spremljevalka. V letih 1965-1975 je s klavirjem spremljala koncerte mladinskih zborov č.g. Toneta Zrneca pri Mariji Pomagaj.

Anica Resnik

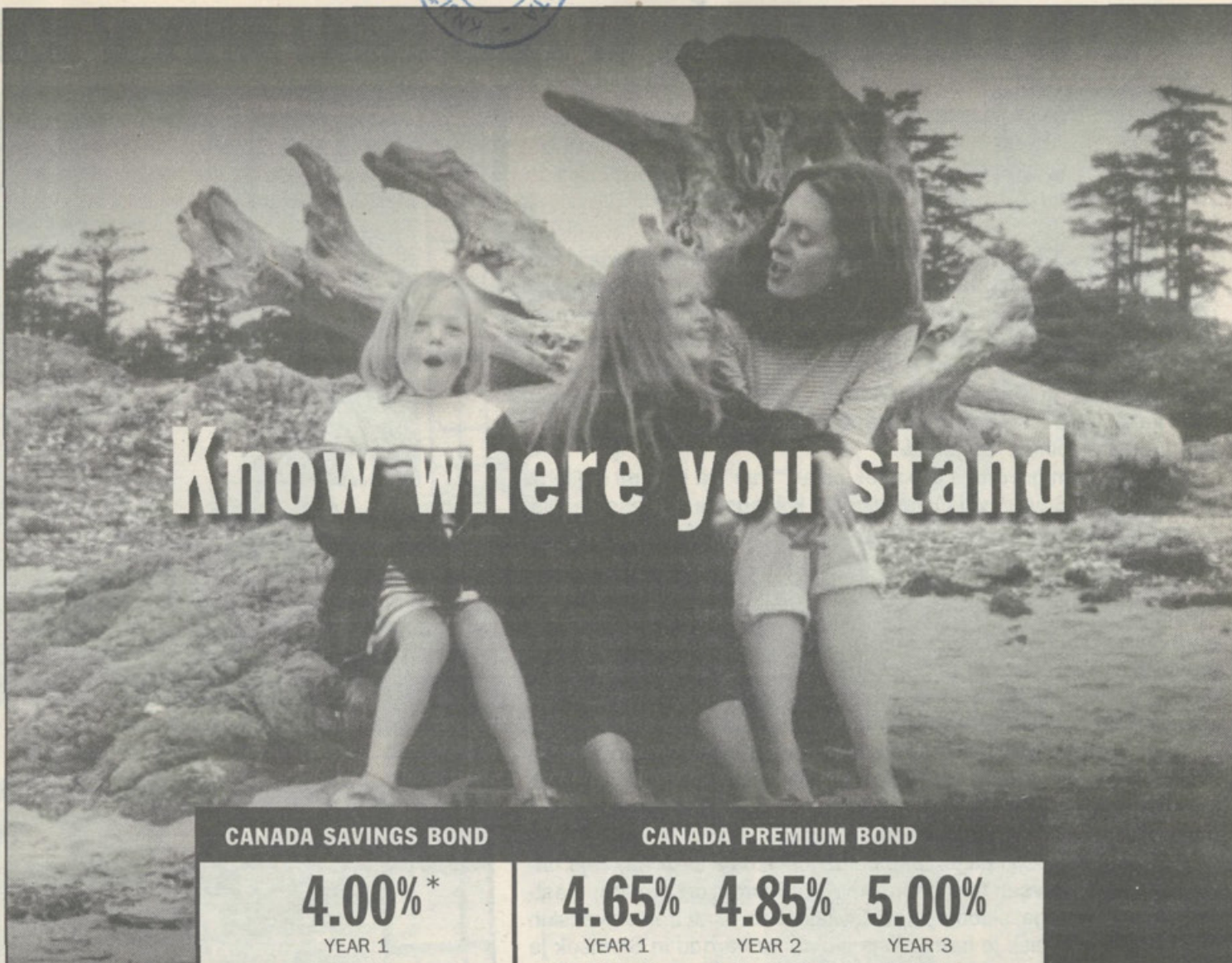
(dalje prihodnjič)

Nadaljevanje iz prejšnje št.

Odnos med narodnim ponosom in identiteto

Mislim, da je potrebno opozoriti še na zelo pomemben dejavnik v pogledu ohranjanja slovenske identitete, ki je važen posebno v modernih časih, ko so ljudje zapustili kmetije in stopili v tehnološko razviti babilon. Tako je že leta 1929 slovenski ameriški pesnik in skladatelj Ivan Zorman v Zarji, glasilu Slovenske ženske zveze v Ameriki, zapisal: »Kako naj bodo naši mlajši Slovenci ponosni na naše velike može in žene, če jih sploh ne poznajo!?« Podobno lahko vprašamo, kako naj nas Neslovenci spoštujejo, če ne vedo ničesar pozitivnega o našem narodu? Kot so pokazale razne študije, dobršen del ljudi, ki niso nikdar slišali nič pozitivnega o kakšnem narodu ali narodnostni skupini, enostavno misli, da tako ljudstvo pač nima kakih pozitivnih lastnosti ali dosežkov, torej je v njihovih očeh manjvredno. Tak primer sem sam doživel, ko sem se pred več kot 40 leti kot študent preživljal s težaškim delom pri zidarjih in v tovarnah. Najbolj me je bolelo posmehovanje in zbadanje sodelavcev, ki so nas radi poniževali z očitki, da Slovenci nimamo uspešnikov in zvezdnikov kot drugi narodi. Do smrti utrujen sem poleti 1951 po delu pri zidarjih zahajal v knjižnice, da bi kje našel kaj lepega in močnega o Slovencih in njih prispevku Ameriki in svetu. Odkril sem nekaj povsem neresničnih in ponižujočih trditev (recimo, da nas je 86 odstotkov nepismenih in sploh nimamo svojega pismenega jezika), pa domala nič res močnega, kar bi mogli s ponosom pokazati drugim. Takrat sem sistematično začel z zbiranjem dokumentacije o Slovencih, predvsem še o slovenskem prispevku Ameriki in svetu in polagoma so se odzvali še drugi z vseh celin. Danes imamo najbogatejšo zbirko te vrste kjerkoli, iz katere smo že črpali snov za več

CANADA SAVINGS BOND

4.00%*

YEAR 1

Series 60

CANADA PREMIUM BOND

4.65%

YEAR 1

4.85%

YEAR 2

5.00%

YEAR 3

Series 9. Annual compound rate of 4.83% for C-bond if held for 3 years.

Series 60 and 9 are available until November 1, 1999.

With New Canada Savings Bonds you always know where you stand.

And there's never been a better time to buy them than right now. As always they're perfect for the secure part of your savings, but now there are even more choices and more options than ever before.

- Original Canada Savings Bond
- New higher interest Canada Premium Bond
- No fee RRSP and RRIF options
- New bond series on sale each month for 6 months
- Start investing with as little as \$100
- No fees, ever

The new Canada Premium Bond is cashable once a year on the anniversary date and 30 days thereafter while the original Canada Savings Bond is as flexible as ever and cashable at any time. With our no fee RRSP option, you'll receive all the security of New Canada Savings Bonds combined with all the benefits of an RRSP.

Both bonds are 100% guaranteed by the Government of Canada, have absolutely no fees of any kind, and are easy to buy wherever you bank or invest.

NEW CANADA SAVINGS BONDS

YOU'RE ON SOLID GROUND.

Canada

For more information call 1-800-575-5151 or visit our web site at www.cis-pec.gc.ca

*This rate also applies to Canada Savings Bonds Series 50 and Series 54, issued November 1, 1995 and November 1, 1998 respectively for the year beginning November 1, 1999.

O dvojni identiteti

Dr. Edi Gobec

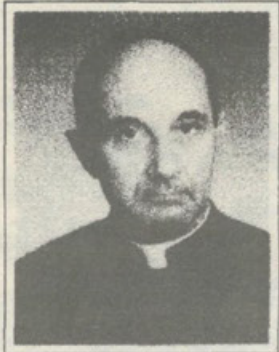
knjig, vsaj nekaj močnih pa bomo, upam, še izdali, preden po en izvod zbirke poklonimo Sloveniji, duplikate pa ohranimo za znanke v Ameriki.

Zdrav (ne pretiran) narodni ponos je vsaki skupnosti prav tako potreben, kot je zdrava samozavest (self-concept and self-feeling) nujno potrebna za zdravo osebnost in značaj posameznika. Naklonjeni tujci so v preteklosti spoštovali naše delavce po poštenju in pridnosti in to je zadoščalo v kmečkih in tovarniških okoljih, čeprav tudi tam ni manjkalo prezira nenaklonjenih Neslovencev. V zadnjih časih pa so se merila močno dvignila in vsak pričakuje od etnične skupine ali naroda tudi kaj nadpovprečnega, zgodovinsko pomembnega. Ko sem kot študent nosil malto, so kričali name v angleščini: »Pokaži nam enega samega Slovenca, ki je kdaj kaj izrednega dosegel - velikega izumitelja, filmsko zvezdo, športnega prvaka, po vsej Ameriki znanega politika, industrialca ali kar že!« Težko je ohranjati identiteto, če se je drži stigma. Zelo dolgo sem spraševal in iskal, predno sem našel podatke o prvem slovenskem izumitelju v Ameriki. Danes vemo za več tisoč slovenskih patentov in izumov - vsaj kak proizvod slovenske iznajdljivosti pa uporablja skoraj vsak Amerikanec! Domala na vsakem področju lahko pokažemo tudi kakega svojega velikana! Vsaj drobec tega danes ve več in več ljudi po vsej Ameriki.

Vendar se je v neugodnih razmerah tudi prenek Slovenec marsikdaj potuhnil in zatajil slovenstvo, ker se je bal, da ga bo to stigmatiziralo v očeh tujcev, ali pa da se

Dalje na str. 6.

PAPEŽ JANEZ PAVEL II.

Spremna beseda

Dragi udeleženci evharističnega slavlja in srečanja s papežem Janezom Pavlom II. ob Slomškovi beatifikaciji! Četrtega septembra je minilo natanko 140 let, odkar je svetniški škof A. M. Slomšek prenesel škofijski sedež

iz Št. Andraža na Koroškem v Maribor, v mesto, "ovenčano z vinsko trto", kakor ga je sam imenoval. Maribor je postal škofijsko mesto in s tem tudi "prestolnica" Štajerske.

V nastopnem govoru je Slomšek dejal: "Trije kraji so mi najljubši in najdražji: 1. Starodavni Oglej, zibelka krščanstva za naše dežele; 2. Staročastiti Solnograd (Salzburg), drevesnica apostolskih mož in 3. Novovstali Maribor za prelepo Lavantinsko škofijo."

Maribor – štajerski Oglej in Salzburg – bi mogli poimenovati tudi mesto ob Dravi, mesto pod zelenim Pohorjem, Maistrovo mesto, med drugo svetovno vojno najbolj porušeno mesto na Slovenskem, mesto številnih povojnih pobojev in skupnih grobišč; od leta 1975 ga imenujemo "univerzitetno mesto", kar povedo vidni napisi ob glavnih vpadnicah. Kaj vse je skrito v imenu mesta!

Toda od letošnjega 19. septembra bo Maribor mesto prvega slovenskega blaženega, razglašenega pred vesoljno Cerkvijo, pred vsem svetom. Da, človek piše zgodovino, Bog daje naslove. Maribor – mesto blaženega Antona Martina Slomška.

Pričujoči Vodnik, ki ga je za to priložnost izdala Družina, daje navodila in nasvete vseh treh pripravljanih odborov: državnega, mestnega in cerkvenega; slednjega sestavljajo člani vseh treh slovenskih škofij. Papežev obisk je namenjen celotnemu narodu in Slomšek je slovenski svetnik.

Namen knjižice je, da bi bili udeleženci tega izjemnega in enkratnega dogodka z vsem seznanjeni, da bi se po navodilih ravnali in tako dostojanstveno, v miru in globoko doživeli ta neponovljivi dogodek.

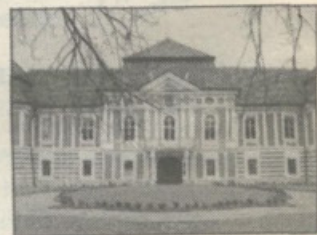
Mariboski škof dr. F. Kramberger ob spremstvu obeh postulaturnih komisij je prosil Sv. Očeta naj razglasi A. M. Slomška za blaženega.

Papežev prihod je naznanilo pritrkavanje zvonov.

„To je dan, ki ga je naredil Gospod“ poje zbor medtem, ko prihajajo škofje k oltarju. Oltarni prostor je zasnoval arhitekt prof. Jože Marinko. V žarišču dogajanja je bil oltar in za njim podoba Ptujskogorske Matere božje. Na desni strani pa podoba blaženega škofa Slomška, ki je bila v začetku še zakrita in je bila odkrita potem, ko je sveti oče izrekel besede beatifikacije. Oltarni prostor je krasilo 12 mlajših ptujskogorskih gozdov.

Betnavski grad

Zbor 2500 pevcev poje ob prihodu papeža, kardinalov, škofov in duhovnikov: "To je dan, ki ga je naredil Gospod".

PONOVNO OBISKAL SLOVENIJO

Joannes Paulus PP. II.

Škofje na levi strani in 7 predstavnikov drugih verskih skupnosti odhajajo od veličastnega bogoslužja.

Dijaki šentviške gimnazije pod sliko blaženega Antona Martina Slomška ob beatifikaciji na Betnavi pri Mariboru 19. septembra 1999.

Zavedajmo se, da bodo 19. septembra oči vsega sveta uprte v nas, v naš narod in našo domovino. Vsi nas bodo gledali, opazovali, spoznavali našega duha, naš odnos do dogodka, našo obzirnost, pričevanje naše vere, našo povezanost s Petrovim naslednikom in s Cerkvijo po vsem svetu. Za en dan bo Slovenija v središču pozornosti vesoljne Cerkve.

Prav bo, da knjižico pozorno pregledamo, preberemo, navodila upoštevamo, da ne bo nepotrebnih zapletov in da bomo znali drug drugemu pomagati, če bo potrebno.

Iskreno se zahvaljujem trem pripravljalnim odborom, vsem komisijam, katerih člani so odgovorni za čisto določene naloge od začetka pripravljalnih del na samem prizorišču do pospravljanja in ureditve prostora v prvotno stanje po končanem dogajanju. V mislih imam vse službe in vsakega posebej. Vsem in vsakemu bi želel podati desnico v zahvalo in izreči priznanje za opravljeno poslanstvo.

Zahvaljujem se Družini, ki nas že od lanskega julija pripravlja na papežev obisk in Slomškovo beatifikacijo; podobno poslanstvo opravlja tudi radio Ognjišče.

Ob koncu Vodnika so predstavljena podjetja, ustanove, donatorji, sponzorji, pokrovitelji, skratka tisti, ki so finančno podprli izvedbo papeževega obiska in beatifikacije. Vsem se zahvaljujem za njihovo razumevanje in odločitev. Zahvalo izrekam v imenu cerkvenega pripravjalnega odbora, v imenu Slovenske škofovske konference in v svojem imenu.

Vsem želim bogato in nepozabno doživetje srečanja s papežem Janezom Pavlom II. In beatifikacije častitljivega božjega služabnika, škofa Antona Martina Slomška. – Na svidenje 19. septembra na Betnavi pri Mariboru!

Maribor, na god sv. apostola Jerneja, 24. avgusta 1999

Dr. Franc Kramberger
mariborski škof

predsednik cerkvenega pripravjalnega odbora

F. Kramberger

Nadaljevanje s str. 3.

bomo skušali potem z njim samim in »edinim« postavljeni in bi ga tako spravili pred Amerikanci v zadrego. Kaj če bi npr. rekli: »Poglejte, kako uspešni smo, saj imamo slovenskega kongresnika, gospoda X!« - a nič več. Tako se mi je npr. en slovenski ameriški kongresnik (Mr. X) par let izmikal in na moje prošnje za gradivo ni niti odgovoril. Leta 1969 pa sem mu poslal kratek angleški članek, kjer sem naštel nekatere bleščeče slovenske dosežke v Ameriki in v svetu. Čez nekaj dni dobim njegov telefonski klic na Kentsko univerzo. »Tako ponosen sem, da sem Slovenec,« je po angleško na ves glas zatrjeval. »Ali je tudi v Washingtonu še kak drug Slovenec?« Povedal sem mu najprej ime še enega od več kongresnikov. »Philip?« se kar ni mogel načuditi. »Z njim skoraj vsako jutro skupaj jeva zajtrk, pa nisem vedel, da je tudi on Slovenec!« Kmalu sem imel presenetljivo bogato gradivo tudi za ta dva kongresnika - skupaj s slikami, kako jesta zajtrk ne le skupaj, ampak tudi z več ameriškimi predsedniki. Podobno se je odzval admiral, ki je bil večkrat Trumanov gost, in znanstvenik, slednji še s sliko, ko razkazuje svoj laboratorij belgijskemu kralju - in filmska zvezda in lepota kraljica z angleškim imenom, za katerim bi pač nihče ne slutil Yericheve ali Jeričeve hčerke, itd., itd.

Ostanem prepričan, da je posebno v novejših modernih in teknovalnih časih poznavanje dokazanih slovenskih uspehov, predvsem še izjemnih, silno močen (čeprav nikakor edini) dejavnik pri ohranjanju slovenske zavesti in identitete.

V knjigi »From Carniola to Carnegie Hall« omenjam primer slovenskih priseljencev, ki jih je utrujal prezir tujcev. Drugače bi bilo, če bi bili vsaj Nemci ali Švedi! Pa je prišel v njihovo mestoce slovenski operni pevec Anton Šubelj in več dni zaporedoma je ameriški tisk na prvih straneh hvalil njegove koncerte in tudi slovenske pesmi. Nemudoma se je priseljencem dvignila samozavest in začeli so pripovedovati Amerikančem, da so tudi oni - kakor Šubelj - Slovenci.

Izjemno važna je gotovo zavednost družine, važne so ustanove, kot šole, cerkve in društva, dobra slovenska družba, tisk in seveda stik z domovino. Pomemben pa je tudi psihološki prijem. Primer iz slovenske šole: ko je moja ženka poučevala Prešerna, kar ni mogla zanj navdušiti učencev. Potočila mi je in sem ji rekel: »Poskusi naslednjo soboto najprej z Adamletom, slovitim ameriškim nogometašem, ki ga otroci poznajo, in jim

povej, da je Slovenec in je kot otrok živel prav na ulici poleg šole.« Storila je tako in otroci kar niso mogli verjeti, potem pa so komaj čakali, da bodo to v ponedeljek povedali svojim ameriškim sošolcem. Ko se je nato vrnila k Prešernu kot drugemu zelo pomembnemu Slovincu (zgodovinsko neizmerno bolj, a psihološko v začetku za te otroke mnogo manj), so začeli prav pazljivo poslušati in se zanimati. Vsaj v začetku identiteta potrebuje tiste objekte, ki uživajo posebno spoštovanje ali priznanje v ameriški (ali drugi »tujci«) družbi, pri otrocih so to mnogokrat ljudje kot Adamle ali slavni, delno slovenski drsalec Eric Heiden, ki je bil na eni naših mladinskih anket na prvem mestu; za verne odrasle so magneti škof Baraga ali senator Lausche; za znanstvenike slavni rojaki v znanosti, za marsikoga polka in potica; različni sloji rabijo večkrat različne korenčke, vsi pa nekaj močnega na vsej fronti!

Mešani zakoni praviloma slabijo slovensko identiteto slovenskega zakonskega druga in še posebno otrok, zlasti še, če je mati Neslovenka. Opazne pa so tudi izjeme, kadar je slovenski zakonski drug nadpovprečno zaveden in zmožen pridobiti naklonjenost do slovenske skupnosti pri neslovenskem zakoncu. Poznam primer, ko se je Neslovenka zelo dobro naučila slovenščine in pustila daleč za sabo moža, sina slovenskih priseljencev. Žal so to le izjeme, medtem ko je hitrejše padanje slovenske identitete v mešanih zakonih pravilo.

Presenetljivi so tudi primeri, ko se včasih šele na starost močno dvigne slovenska identiteta. Pomembni so stiki z domovino, kjer se razmere počasi boljšajo. Ker so prvi priseljenci največkrat prišli iz revnih in tehnološko nerazvitih vasic, so to podoba, ki je bila recimo pred koncem stoletja precej podobna razmeram revnih naselbin (in vse bolj pošastnih ulic) v Ameriki, posredovali otrokom in vnukom, ki so si še 50 ali sto let pozneje predstavljali Slovenijo takšno, iz kakršne so se izselili njih ekonomsko siromašni dedje in babice in jo primerjali s svojim sedanjim, mnogo bolj razvitim in bogatejšim ameriškim okoljem. Mnogi niti na slikah niso nikdar videli slovenskih lepot, niti razvitega turizma, kulture, razvoja tehnologije itd. Zdaj vedno več ljudi potuje in ve, da je Slovenija lepa in napredna dežela. Pa vendar prenekokrat Slovenci doma ne vedo, kako prikupno predstaviti slovenske lepote, zanimivosti in bogastvo tujini z vidika psihologije tujcev.

Dalje prihodnjič

Govor dr. P. Urbanca v Midlandu 12. Sept 1999

Dragi rojaki, sorodniki, častilci domobrancev:

Enkrat na leto se zberemo ob tem spomeniku. To se dogaja že 24 let. Zakaj smo tukaj? Živo čutimo globok čut spoštovanja, živega spomina do pokojnih, ki so v revoluciji in po njej izgubili svoja življenja.

Drugi razlog je nedvomno, da je ta kraj za nas do nedavnega bil edini, kjer smo mogli imeti to komemoracijo brez tveganja za našo varnost. Te komemoracije doma, na kraju trpljenja, mučenja in moritve niso mogli imeti vse do propada komunizma. Slovenska skupnost, po iniciativi društev Vestnik in Tabor, je postavila ta lepi spomenik, 5000 Km proč od naše domovine. Pošto je reči, koliko časa se bomo še tako redno, na tem kraju, spominjali domobrancev in množice ostalih žrtev komunizma. Nedvomno do momenta dokler ne bo, zgodovina pisala resnico o tem največjem zločinu in številnih krivcih. Teža tega zločina bo ostala zapisana v našem narodu za vedno iz razloga, da so ga izvedli rojaki nad svojimi lastnimi brati!

Krivci so se zavedali teh strašnih zločinov. Skušali so jih prikriti, še najbolj povojni holocaust. Vsi, ki so vedeli za ta grozodejstva, so bili pod kaznijo smrti zavezani molčati. Ko je veliki zločin pronicel v javnost, je tovariš Mitja Ribičič, spomladi 1945 drugi človek OZNE, zapovedal "Nihče ne sme kritizirati načina, našega obračuna z opozicijo". Genocid sam je Ribičič razlagal kot "zadnje vojaške operacije NOB".

Pritisk javnosti vesti je tekom let postal tako močan, da so končno priznali in celo dopustili, da so bile "napake". Nikjer pa še ni priznanja in resnice o nedolžnih medvojnih žrtvah. Obdobje rdečega terorja iz let 1941/42 je 100% krivo in odgovorno za začetek državljanske vojne. Samo to obdobje more predstavljati predmet sprave. Vse, kar je sledilo kasneje, tudi nekaj preostrih samoobrambnih posegov, je samo posledica primarne krivde in odgovornosti.

Dejstvo, da je narod mirno, potrpečljivo, predolgo brez, po Bogu, naravi in človeških zakonih opravičene samoobrambe, prenašal rdeči teror je neizpodbitno. Levičarji poskušajo to fazo enostranskega terorja, ublažiti s navajanjem nemogočih političnih in gospodarskih prilik v Jugoslaviji, s klenikalizmom. Navajajo njihove prve žrtve maja in junija 1942, to je eno leto po začetku terorja in kaosa. Govore o delovanju KA, ki naj bi komuniste in njihove zaveznike ovajala okupatorju. Argumenti so deloma zmišljeni, pretirani, nesmiselni.

Takoj po napadu dotedanjega zaveznika Hitlerjeve Nemčije na Sovjetsko Zvezo se je odprl pekel v naši domovini. Od takrat so padali bivši politiki, občinski funkcionarji, duhovniki, oficirji, podjetniki, tovarnarji. Njihova krivda, iz stališča KPS in pokornih zaveznikov je bila, da pač niso bili dostopni za revolucijo in komunizem. Najbolj vplivni, najboljši so prišli prvi na vrsto. Velja povdariti, da pomorjeni niso bili aktivni v kaki akciji proti partiji, še najmanj proti NOB. Biti neutralen, nepovezan ni zadostovalo za

preživetje! Levičarji so se držali pravila, kdor ni naš mora umreti.

Teške čase, je narod preživeljal v tej prvi fazi na Dolenjskem, Dolomitih in deloma že na Gorenjskem. To je bilo od 22. Junija 1941 do dne 17. Julija 1942 ko je preko 60 vaških fantov, kmetov v St. Joštu organiziralo samoobrambo. Akcija je bila spontana brez pomoči politike in cerkve! Še pred St. Joštom so se uprli fantje v Loškem potoku in prve praske na terenu so že imeli v maju 1942 prvi četniki. Dejansko je to bila prva vstaja našega naroda to je zgodovinsko dejstvo, ki bo preje ali sleje za večno zapisano v našo zgodovino. Vstaja je bila uperjena proti revoluciji, našim rojakom, ti so bolj kot okupatorji ogrozili naša življenja. Doma, kot veste, so si tovariši zmišljevali razne datume uporov in vstaje. V samostojni Sloveniji niso našli boljšega, kot, da so za dan upora in vstaje proglasili 27. April 1941, to je datum ustanovitve komunistične Anti-imperjalistične fronte, ki je bila naperjena predvsem proti Angliji. To je norčevanje iz zgodovine in komaj v ponos Republike Slovenije.

V tej kratki dobi je VOS, prednica Ozne, likvidirala, mnogokrat s strašnim mučenjem in v pričo družin, v kolikor niso pobili tudi otroke in žene, približno 1000 naših rojakov. Sezname bodočih 25.000 žrtev so bili pripravljeni! V Ljubljani, razen streljanja posameznikov, partija ni mogla mobilizirati rojakov, zato so ovajali ljudi Italjanom. Poznan je slučaj 600 častnikov in podoficirjev. Ker se niso pridružili revoluciji, so dobili OFarski mobilizacijski nalog kar po pošti. Italjani so imeli lahko delo vse te ljudi odvesti v taborišča. Še huje je bilo junija 1942. Z dezinformacijo, nalašč podtaknjeno, predano okupatorju, da bo upor izbruhnil v Ljubljani, so dosegli, da so Italjani odvlekli poleti 1942 v internacijo 25.000 ljudi. Ta dokument sem odkril pred 2 leti v Italjanskem Generalštabu v Rimu.

Na drugi strani je bil okupator. Izzivalne akcije, kot streljanje iz zased, rušitev nepomembnih prog, kakega malega mostu, telegrafskih, telefonskih drogov, napadi na kakega orožniško postojajo so izzvale grozne represalije. Vse to ni imelo niti najmanjše povezave z NOB, ta bi morala pokazati vojaške akcije, ki bi v okviru sprejemljivih izgub primerno oslabilo vojaško silo okupatorja. Tega enostavno ni bilo. Italjansko vojaštvo je pridrvelo v vasi, pobrali so orožja sposobne moške in jih postrelili, velikokrat so požgali celo vas. To je bil čas, ko je Mussolini zagovarjal najhujše represivne mere in preselitev celotne ljubljanske pokrajine. Tajnik fašistične partije Vidussoni je v tem obdobju zagrozil s streljanjem 1 milijona Slovincem!

Moški od 15 do 50 let na deželi so bili vsi v smrtni nevarnosti! Če jih partizani niso našli doma, so izropali njihove domačije in zagrozili domačim s smrtjo, ako se ne javijo. Ob bližanju okupatorskih vojakov je vprašanje bilo ali ga počakati in tvegati, da jih postrelijo pred vasjo, ali se zateči v gozd, kjer so jih pričakali partizani.

Na tem mestu imamo označeno

približno deset morišč. Nova odkritja postavljajo število množičnih morišč na 110, kjer naj bi ležalo 180.000 pobitih ljudi v glavnem Hrvtov, Srbov, Nemcev in 20 tisoč Slovincem. Po okrutnosti je na prvem mestu Barbarin rov v Hudi jami pri Laškem. Partizani so v zapuščenih 72m globoki jarek zmetali 8000 živih ljudi, med njimi starčke, žene otroke in domnevno tudi 800 domobrancev. Po okrutnosti je ta dogodek v svetovnem merilu verjetno najbolj okruten. Izenači ali celo prekaša grozote Atila, Mongolov, Rimskega kaznovanja upornikov sužnjem, Dracule, turških vpadov. Niti v Sovjetiji ni bilo take okrutnosti, vrnjene Kazake, Beloruse so z izjemo ustrelenih častnikov poslali v taborišča! Večina teh je preživela.

Civilizacija pogojuje preiskavo morišč, primeren pokop in spomenik, s podrobnostmi poboja, mrtvaške liste z obsodbo in obžalovanjem. Slovenija je na tem področju odpovedala. O grozodejstvih molči, v zgodovinskih knjigah blešči samo pravičljiva, izmišljena NOB. Odlašati ne bodo več mogli dolgo. Na pritisk tujcev Italije, Hrvaške so se zganili. Pred kratkim so v Tezernem pri Mariboru iz 100 metrov zasutih protitankovskih rogov ob graditvi avtoceste izkopali 1197 žrtev Hrvtov. Vlada je hitro organizirala prekop na Mariborsko pokopališče na Tezenski dobri s primerno komemoracijo ob prisotnosti skoraj 1000 Hrvtov in 16 Hrvaskih funkcionarjev. Na grobu je govoril Dr. Janez Podobnik. Ta gesta naših oblasti je prava, primerna, toda kako sramotno, poniževalno, da ni še nič podobnega urejeno za slovenske žrtve! Še huje se je naša vlada osramotila, ponižala v zadevi morišč, kjer so zakopani Italjani. Ti so zahtevali, da bodo sami preiskali ta morišča na ozemlju RS. Ta tajni sporazum, ki hudo krši načelo suverenosti naše države, je bil podpisan in tuji, italjanski funkcionarji že razkrivajo ta morišča na slovenski zemlji!

Nova morišča odkrivajo. Stanko Novak iz Prihove je v vasi Špitalič v Tuhinjski dolini naletel in odkopal 86 okostij. Isti g. Novak je odkril okostja v kartuziji Žičah. Na Štajerskem so pobili leta 1945-6 preko 3000 trgovcev, podjetnikov, oseb nemškega pokolenja. V velikanskem taborišču za prebivalce Slovenije nemškega pokolenja, blizu Maribora so bili naši Knojčevci in partizani tako neusmiljeni, da bivanja v taborišču ni preživel noben otrok do 2 let starosti. Komandant je z motorjem, prikolico vozil preko bežečih ujetnikov. Hrvatje so napisali, da je v teh akcijah kot Oznas sodeloval oče premiera Drnovška g. Viktor Drnovšek!

Doma o popravu krivic do naših pokojnih nočejo nič slišati. Vse bi dali, da se o tem ne bi več pisalo in govorilo. Nasprotno, da ublažijo svojo vest, grozoto njihovih zločinov si doma izmišljujejo grehe naših pokojnih. Padajo očiti nedovoljene kolaboracije. To je eden največjih nesmislov, ki ga režimski zgodovinarji vedno in povsod povdarjajo. Kolaboracija je povsem legitimna, predvidena v mednarodnih

odnosih, uzakonjena v haških konvencijah, v Nuerberških sodbah. Za obdržanje reda na zasedenem ozemlju je odgovoren okupator, po potrebi, tako Mednarodna zakonodaja in tradicija ta organizira domače policijsko vojaške enote. Pri nas doma je veljal še naravni, božji zakon opravičene samoobrambe. Vse zasedene dežele v Evropi so kolaborirale, še najbolj Angleži na zasedenih rokavskih otokih. Angleži so te svoje kolaboratorje po vojni dvignili v rank plemstva! Bolj kot v letih 1941-46 očitajo sedaj domobrancem izdajo. Ubili so jih fizično, sedaj bi jih radi še moralno. Zadeva je višek podlosti, čisti nesmisel, nevreden govora. Neverjetno netočno govori, povsem blokira pravdo naslednik Milan Kučan. V tujini je v intervjuju označil domobrance kot nacistično vojsko, število teh po vojni pobitih je postavil na poldrug tisoč, to je kakih 15% dejanske številke. Do danes ni tega še prekalal! Mimogrede Kučanov oče, je na zasedenem Prekmurju, prostovoljno sprejel mesto vojaškega instruktora okupatorjev vojske.

Pred dobrim mesecem je Civilna družba za demokracijo, Društvo zamolčanih grobov, Združeni ob lipi sprave naslovila na državno tožilko Zdenko Cerar prošnjo, naj nemudoma začne s kazenskim pregonom proti storilcem pobojev, z revizijo Rožmanove obsodbe. Marjan Podobnik, podpredsednik vlade, je obljubil izdajo mrtviških listov, označbo grobov, zavarovanje poznanih morišč. Naš znanec grof Tolstoj, je vložil pri Angleških oblasteh vlogo, zahtevo za popravilo škode za zločin stoletja, prisilnega vračanja iz Vetrin. Osebo sem tozadevne vloge redno pošiljal Angleškemu zunanjemu ministrstvu. Letos je poslalo enako vlogo društvo Tabor. Hitrega uspeha ne bo, toda začetek je napravljen. Naše zunanje ministrstvo je bilo zaprošeno za intervencijo, toda v sedanjem političnem okviru nove leve se ne bodo zganili.

Komunizem je skoraj povsem propadel, nekaj sprememb, premalo je tudi pri nas. Doma se počasi zaključuje akcija farnih posluš, naše žrtve bodo pozabljeni. Resnica in pravica bodo triumfirale v celoti.

Naša domovina bo svobodna in demokratična, takšna kakršno so si zamišljali naši domobranci, vaške straže, četniki in mnogi drugi. Zgodovina bo Vas pokojne preje ali sleje postavila na častno mesto.

Slava Vam, počivajte v miru!

IDEJE IN DEJSTVA

Koliko jezikov govorijo evropski narodi? Jezikoslovci zatrjujejo, da v Evropi govorijo prebivalci 46 evropskih držav 26 romanskih, 18 germanskih, 16 slovanskih, 2 grška, 4 keltske, 2 baltske, 2 indobranske, 14 ungarofinskih jezikov, albanski, malteški, baskovski.

Petnajst jih je povezanih v EU, njih uradni jezik je angleščina, francoščina pa v diplomaciji.

EVROPA V PRIHODNJEM STOLETJU

Svobodni svet se sprašuje, ali bo nova Evropa složna v novem stoletju. Tudi v albanskem vprašanju in na Kosovem. Slobodan Milošević je pod silo letalskih bombnih napadov pristal na umik srbske vojske in politične policije. Z ustanovitvijo NATO bombnih napadov se začena novo obdobje, nova faza vojnih napadov v katerih se je večji del Nato sil 1,100 letal umaknilo že na svoja oporišča. V Italiji so ostala le izvidniška letala. Velesile so si s tem zagotovile pravico nastopati pomirjevalno povsod, če bi prišlo do novih spopadov na Kosovem ali kjerkoli bi se n.pr. Jugoslavija znova vdala umišljenosti, da bi okrepila sovjetske želje, obvladati Balkan svojemu vojaškemu in političnemu sistemu. NATO in zaveznički ne bodo nikoli pristali da bi jim Rusija zaprla pot v Bližnji Vzhod do Bakuja, središče naftinega bogastva. Tako lahko razumemo nastop ZAD v balkanski vojni.

S. Milošević je že izgubil večino v beograjskem parlamentu. Poročila navajajo o novih vojaških uporih vojske v Novem Sadu, Valjevu in Nišu. Upornikom so se pridružili tudi že civilisti. V Kragujevcu so vojaki s tanki preprečili krvavo klanje, končno so podprli vladi nasprotujoče civiliste. Protivladno manifestiranje je podprla končno tudi Pravoslavna Cerkev. Srbski narod, posebno Črnogorci, še niso pozabili, kako so komunisti že po končani vojni pobili 80 pravoslavnih duhovnikov.

Zahod si prizadeva doseči z Rusijo slogo, če te ne bo mogoče oveljaviti, obstoja nevarnost vojne. Svet še ni pozabil usode Hirošime in Nagasakija, prav tako tudi ne Nemčija strašno maščevalnih napadov na nemška mesta. V

zborniku "Črna knjiga", izšla je v Španiji na 885 straneh, navaja številčno tisoče ton bomb v pretekli svetovni vojni.

Karel Bartošek posveča posebno pozornost skupini držav, ki so poslale svoje vojske proti Sovjetski zvezi. Dežele srednje in vzhodne Evrope so po Hitlerjevi zasedbi doživele totalitarno vojno. Tako kot jo je napadal nemški general Ludendorf. Poljska je imela 320 tisoč vojaških žrtev, civilne so presegale nad milijon. Madžarska je imela 140 tisoč, Čehoslovaška 300 tisoč. Bolgarija je za zavezništvo z Nemci plačala 10 tisoč žrtev. Jugoslovanski narodi so utrpeli mnogo več.

Komunisti so po zasedbi l. 1941-1945 strahovali ljudstvo v vseh okupiranih deželah, da se je množično umikalo pred sovjetsko vojsko. Vse pogrone so vodili bivši španski "borci": Bela kun, Jones Kader, Tito, Kidrič in še nekateri v španski revoluciji preiskušeni zločinci...NKVD je v kratkem času pobila v deželah nekdanj priključenih Nemčiji vse vodilne politike in vojsko.

Evropski politiki že desetletja načrtujejo povezavo vseh evropskih držav v gospodarski in politični Združeni Evropi. Stotera politična razpravljanja in prizadevanja za uresničitev nam vsiljujejo veliko nezaupanje. Nemški kancler Schroeder domneva, da je uresničenje ideje že še daleč, po njegovem mnenju vsaj še tri leta.

Ali je v novem stoletju mogoča sloga med Novo Evropo in Rusijo? Ali bodo n.pr. Nemci pozabili grozna zverinstva z milijoni ujetnikov, saj še danes tisoči umirajo v Sibiriji? Ali se bo nemški narod privadil nasilne izselitve stotisočev nemških rojakov, ki so v Češki dvignili industrijo tako, da je Čehoslovaška postala največja

orožarna? Ali bodo Poljaki pristali na priključitev dežel na Vzhodu, Severu in tudi z zasedbo Šlezije k Poljski. Kdo bo rešil vprašanje Moravije, danes del Rusije, kdo tisoče Slovakov na Madžarskem?

Najnovejša poročila iz Prištine in Beograda ne prikrivajo, da je Kosovo še vedno nemirno. ZRJ je zadnje junijske dni zahtevala od VS OZN delno vrnitev vojske in policijskih enot na Kosovu. Nasilnemu Miloševiću se je porodila želja s srbsko policijsko silo zaščititi pravoslavne cerkve in samostane. Nato je odločno zavrnil željo Moskve, da bi sovjetska letala lahko uporabljala zračni prostor.

Srbi se, tako poročila, že poslužujejo Črnega morja (Odese) in Donave, po kateri bi dovažali na Balkan nujno potrebni bencin. Srbija je doživela tako upostojenje, da bo narod moral leta delati da bo popravil ogromno škodo povzročeno po Natovih bombnih napadih. Srbija je sicer agrarna dežela, Črna Gora in Kosovo pa sta popstali velik glavobol za Srbijo in tudi za ZE.

Slobo Milošević je, da bi se končali bombni napadi pristal na mirovne pogoje, zgleda pa, da se noče odpovedati oblasti. Prvi znaki nevolje srbskega naroda so dokazali upori vojstva v Čačku in zahteva srbske pravoslavne cerkve, da se čimprej sporazume s Clintonovo zahtevo Organizacije za človekove pravice, so na srečanju v Berlinu objavili seznam 65 množičnih grobišč na Kosovem, 42 v britanskem sektorju, 22 v nemškem in enega v italijanske sektorju

ZRJ je dejansko pred monetarnim zlomom. Jugoslovanski dinar se je po industrijskem kolapsu otepal inflacije, vse kaže, da bo dinar ostal plačilno sredstvo le še v ožji Srbiji,

drugod, tudi po Kosovem, albanski leki dolar za Euro.

Predsednik R.S. Kučan je v razgovoru s časnikarji svetoval Srbom in Črnogorcem, da se ne odpovedujejo jugoslovanski federaciji. Praktično je po nasvetih poslal v Novi sad, kjer je bil letni sejem, suho sadje.

V Srbiji je vedno več zahtev po Miloševićem odstopu. Srbski patriarh Pavle je v Priznenu pozval Miloševića, naj odstopi v dobro srbskega naroda. Zavzel se je za ustanovitev začasne prehodne vlade, ki naj bi spet postavila dialog s svetom. Pavle je pozval KFOR da naj bolj zaščiti Srbe, ki so še ostali na Kosovem. Po vsej Srbiji se nadaljujejo podpisane zahteve v katerih ljudje zahtevajo Miloševićev takojšnji odstop, med njimi n.pr. dr. Vuk Obranović.

Z Miloševićem se je sestal tudi Aleksander Karadjorčević, ki je predsednika pozval naj omogoči ustanovitev vlade narodne rešitve. Princ se je zadrževal v Srbiji le tri dni. K novici dodajamo novico, da bo RS do septembra zgradila na Kosovem slovensko vas.

Zaključek

Vsebinska našega razglabljanja: Zahod in Rusija v novem stoletju je nekoliko pojasnit čas, v katerem živimo. Razglabljanju bi prej pripadalo mnenje o Evropi in Rusiji. Komunizem je povzročil toliko gorja in zločinov proti univerzalni kulturi, da kulturi da bodo pretekla desetletja, da se ta gnila ideja izloči iz človeškega duha in zaživi svobodno.

-erne.

ZLATA POROKA

Blaž in Angela (Škerl) POTOČNIK

Oba spadata v generacijo beguncev iz leta 1945. Po težkem, usodapolnem obdobju na Koroškem sta pristala v Kanadi. Blaž je bil eden redkih, ki se je rešil iz transportov smrti. V Kanado sta potovala ločeno v ladjah s kabinami za 50 in več oseb. Kot večina Slovencev sta za novi dom izbrala Toronto. Po težkem, vendar že bolj veselem obdobju prvih skromnih, napornih služb, sta se poročila v Torontu, dne 15. oktobra 1949. V zakonu sta imela 2 sinova in dve hčeri, ti pa tri vnuke in štiri vnukinje. Potočnikova mlada generacija zna slovensko in so vedno blizu naše skupnosti. Slavljenca sta bila od vsega zečetka člana premnogih naših župnijskih in drugih organizacij. Delokrog je šola, pevska kultura in društvo domobrancev Tabor. To jima ni prineslo nobenih materialnih koristi, toda množico resničnih prijateljev. Blaž je talentiran pevec, kot tak je bil od leta 1950 član naših malih in velikih pevskih zborov, vodil je mladinski zbor z 72 pevci. Tako je ljubil petje, da je dobro obvladal operne arije. Skupno z Vilmo Bukovec v, Jože Osano je posnel samostojno ploščo. Blaž in soproga verjetno najbolj poznata življenje naše diaspore, še posebno one povojne. Naš slavljenec je dve generaciji pel, občasno še danes na 1032 slovenskih porokah in preko 600 pogrebih. Drugo področje, ki ga pokriva Blaž, je ravnateljstvo slovenske dopolnilne šole pri župniji. Ta šola ima, poleg one v Argentini največ dijakov v diaspori. Blaž z uspehom poučuje slovenščino za odrasle. Njegovi učenci so naši rojaki, ki so pozabili, ali se niso nikoli dobro naučili slovenščine in celo nekaj pravih Kanadčanov. Potočnikova sta tudi močno povezana z našo Koroško. Po njegovi zaslugi je prišlo do intenzivne kulturne izmenjave. Koroški so se mu zahvalili za njegovo veliko delo s podelitvijo prestižne Tischlerjeve nagrade. Leta 1989 mu je ZHP v Torontu podelila kulturno nagrado. Blaž je zadnja leta močno aktiven v našem domobranskem društvu Tabor, predsednik od 1995. leta naprej. Z odborom organizira vsakoletno komemoracijo za padlimi domobranci in žrtvami komunizma na kraju kanadskih mučencev v Midlandu. Letos je v tem okviru s sodelavci organiziral nepozabni slavnostni večer. Rojaki, predvsem oni rešeni iz Koroške, smo počastili 93 letnega Kanadčana majorja Barreja, ki je eden od glavnih rešiteljev slovenskih civilistov v Vetrinju. Prisotni so še bili grof Nikolaj Tolstoj s soprogo, poznan po razkrivanju vetrinske tragedije, naš kardinal dr. Alojzij Ambrožič, Ambasador RS dr. Božo Cerar in končno vsi trije slovenski Lazarji iz Roga, domobranci Milan Zajc, Franc Kozina in F. Dejak. Večer je bil nepozaben, edinstven po pomenu in obisku. Rojaki v Torontu smo ponosni in hvaležni Blažu in Angelci. Na mnoga leta!

Dr. Peter Urbanc, Toronto.

MARTIN GLOBOČNIK

80 LETNIK.

Ivo Bergant.

1. avgusta 1919 so pri "Ajdovčevih" v vasi Pozenk-občina Cerklje na Gorenjskem - pozdravili novega člana - sina Martina. Če ravno iz družine s skromnimi sredstvi, je dosegel, kar mu je bilo najbolj pri srcu - učiteljsko diploma.

Na pomoč od staršev se v študentskih letih v Ljubljani ni mogel zanašati. Preživljal se je z ministriranjem v ljubljanski stolnici, z inštrukcijami, hrano pa je dobival zastoj pri uršulinkah. V veliko oporo mu je bil rojak g. Miha Jenko - župnik v Mostah. Pri njemu se je spoznal s Francetom Kremžarjem in s Francetom Balantičem - oba žrtvi revolucije.

V dijaških letih je srečal velikega narodnjaka prof. dr. Lambert Ehrlicha. Na njegovo pobudo in pod njegovim vodstvom je organiziral Slovensko dijaško Zvezo na učiteljskišči. Ob koncu njegovega študija je bilo v njej včlanjenih 70% učiteljskišnikov. Marca, leta 1941 je nastopil prvo učiteljsko službeno mesto na osemrazredni šoli v Mokronogu na Dolenjskem. Že naslednji mesec, aprila 1941 je izbruhnila vojna na domačih tleh. Italijani so zasedli Mokronog. Zaradi začetka komunistične revolucije so Martina Italijani skupno z drugimi učitelji aretirali in poslali v internacijo. Ko je bil marca 1934 izpuščen, se je vrnil v Mokronog, kjer so ga kmalo po povratku partizani mobilizirali v Gubčovo brigado. Po nekaj mesecih je od tam pobegnil z namenom, da se pridruži domobrancem v Ljubljani. Na poti so ga Nemci prestregli in ga poslali v Avstrijo na prisilno delo. Po šestih mesecih je tudi od tam pobegnil nazaj na Dolenjsko in vstopil v domobranstvo, ne kot vojak, ampak kot propagandist in prosvetni delavec.

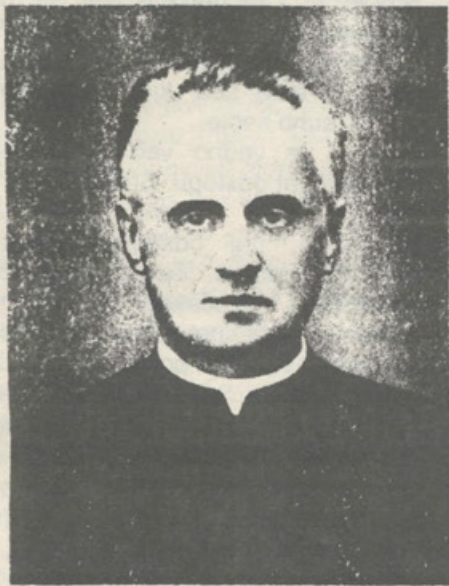
Ob koncu vojne je nameraval iskati zavetje na Koroškem, a mu je bila pot zaprta. Štiri mesece je preživel kot "skrivac" okoli Mirne peči. Čeprav so partizani obljubljali amnestijo, jim ni zaupal in se je čudežno umaknil v Trst, od tam pa v begunsko taborišče Riccione, kjer je našel precej znancev. Življenje v taborišču je bilo živahno - nič poležavanja. Martin je bil eden prvih organizatorjev slovenske šole, orkestra, pevskega zbora in kulturnih prirediteljev. Poleti leta 1946 je dr. Srečko Baraga iskal učitelje, ki bi pomagali obnoviti slovensko šolstvo na Goriškem in Tržaškem. Martin se je takoj javil in dobil mesto upravitelja petrazredne šole v Kobaridu, kjer je naletel na precejšnje težave s strani terencev. Martin pa je vztrajal. Ko so zaveznički odšli in so ta del Primorske zasedli Jugoslovani se je spet umaknil v Trst, kjer je najprej poučeval na osnovnih šolah, pozneje pa kot profesor na slovenski gimnaziji. V osmih letih bivanja v Trstu je bil zelo aktiven pri raznih kulturnih in prosvetnih prireditvah.

Leta 1954 se je poročil s prof. Vero Martelanc. Že naslednje leto sta emigrirala v Združene države Amerike, kjer je bil nov začetek zelo težak. Končno je Martin opravil izpite in dobil "teacher's certificate". Dobil je službo profesorja na katoliški gimnaziji, kjer je poučeval 20 let. Kljub težkemu življenju - selitev za selitvijo, beg za begom, ni nikoli obupal. Močno je zaupal v božje varstvo in bil vadno uslišan. Za duhovno življenje ga je pripravil mučenec dr. Ehrlich, za poklic učitelja pa mu je bil vzornik - blaženi A.M. Slomšek. Svojo vlogo: "bodi učitelj narodu" je Martin odlično končal, za kar zasluži naše čestitke.

Za Martinovo 80 letnico sta prišla Martin in Vera v Vancouver. V krogu moje družine smo proslavili ta pomemben dogodek. Ob zdravici se je Martin zahvalil Gospodarju življenja in se Mu priporočil v nadaljnje varstvo. Naše prošnje pa so se dvignile k Njemu, da bi Martin še dolgo vrsto let nazdravljval ženi Veri in vsem prijateljem.

Martin, Bog Te živi!

OBVESTILO

V SPOMIN SMRTI PIONIRJEV
SLOVENSKE DRŽAVNOSTIUniv. prof. dr. Lambert Ehrlich
18.9.1878 - 26.5.1942Abs. iur. Viktor Rojc
padel skupno s prof. Ehrlichom
26. maja 1942

Moje delo je knjiga ljubezni - odpri jo, domovina, da boš videla, kdo ti je pravičen sin! Dal sem ti, kar sem imel; če je bilo veliko ali malo - Bog je delil, Bog razsodi! Dal sem ti svoje srce in svoj razum, svojo fantazijo in svojo besedo, dal sem ti svoje življenje - kaj bi ti še dal?

Ivan Cankar.

V ČAST IN SPOŠTOVANJE DR. EHRLICHU

NSZ bo skladno z letošnjim planom uredila oskrunjen in zapuščen grob dr. Lamberta Ehrliche in Emila Rojca, ki sta bila ubita 26. 5. 1942 v Ljubljani. Po vojni sta bila izkopana in zakopana neznano kje. Vse od izkopa sta ostala grobova prazna in ne oddana drugim. Grobova pa sta ostala porušena in zarastla s plevelom in travo tako, da sta v pravo sramoto pokopališču, Ljubljancanom in prizadetim institucijam. To še zlasti, ker so po vsej verjetnosti v grobovih ostali se določeni deli okostja pokojnih. Zato se oba grobova še vedno lahko smatrata za grobova pokojnih žrtev.

NSZ bo do 1. novembra ustrezno obnovila grobova in postavila skromni spominski plošč z identifikacijskim napisom. Prevezla bo tudi dolžnost plačevanja najemnin grobov in skrb za redno vzdrževanje.

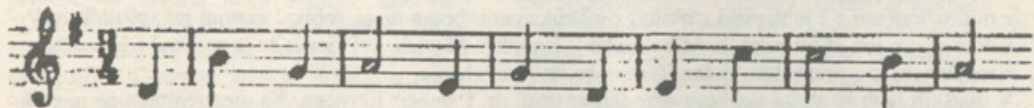
NSZ čuti dolžnost, da stori to dejanje in vrne dr. Ehrliche in Rojca v slovenski spomin. Vabi pa vse prijatelje in somišljenike obeh zamolčanih žrtev, zlasti pa bivše preživele Stražarje, da po možnosti pri tem pomagajo in prispevajo skromen dar za pokritje stroškov postavitve in vzdrževanja grobov. Že vnaprej hvala lepa. *Zamisel je hvalevredna in to toplo priporočamo (Op.ur.)* Obširnejši članek o obeh žrtvah bomo objavili ob blagoslovitvi obeh grobov.

Danes zalo popularna pesem v Sloveniji:

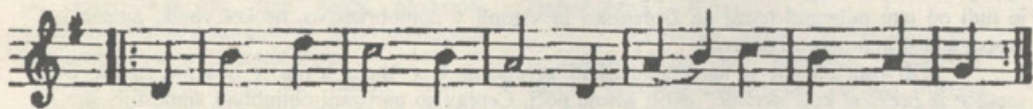
V NEBESIH SEM DOMA

A.M. SLOMŠEK

Gregor Zafošnik

1. V ne - be - sih sem do - ma, to oz - na - nju - je - ta
2. V ne - be - sih sem do - ma, od te - ga ne sve - ta,
3. V ne - be - sih sem do - ma, kjer druž - ba an - gel - ska
4. V ne - be - sih sem do - ma, tam Je - zus kro - no da,

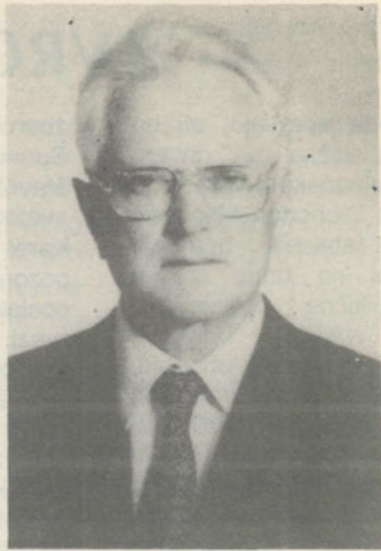
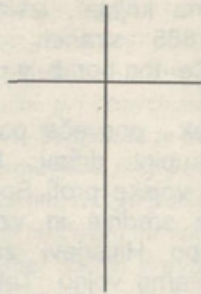

mi zem - lja in ne - bo in vsa - ka stvar le - po.
ne - bes se ve - se - lim, tja pri - ti si že - lim.
se več - no ve - se - li, si me - ne tja že - li.
tam je moj pra - vi dom, tam ve - čno sre - čen bom.

Ing. Marijan Podobnik o politiki:

Marijan Podobnik, predsednik SLS in podpredsednik slovenske vlade daje svoje mnenje o politiki mlajši generaciji: "Politika je polje delovanja, ki daje številne možnosti. Ni samo umazana in negativna, takšna je le toliko kolikor so umazani in negativni ljudje, ki v njej sodelujejo. Če bo več takih, ki verjamejo, da je namen politike SLUŽITI LJUDEM, potem bo takšna tudi postala. Če se ukvarjaš s politiko, LAHKO VELIKO NAREDIŠ ZA OKOLJE, V KATEREM ŽIVIŠ, ZA SOVAŠČANE, SOMEŠČANE, ZA SVOJ NAROD IN DRŽAVO. Obžalujem, da je v politiki relativno malo mladih ljudi."

Slovenske BRAZDE

Zapustil nas je nas ljubljeni mož, oče in nono

Vinko Beličič.

Prijateljem in znancem doma in po svetu javljajo žalostno vest žena Gabrijela, sinovi Matija, Andrej, Miha in Janez, vnuka Kristen in Gabriel ter ostalo sorodstvo.

Pogreb bo v ponedeljek 4. oktobra, ob 12:20, iz mrliške vežice v Ulici Costalunga v Trstu, od koder bo žalni spreved krenil do župnijske cerkve na Opčinah.

Trst. Črnomelj, 28. septembra 1999

V pondeljek, 4. oktobra, se je v družbi prijateljev, znancev, svojcev ter drugih tržaških rojakov udelil maše zadušnice, ki jo je v župnijski cerkvi sv. Jerneja skupaj z devetimi duhovniki imel openski župnik dr. Zvone Strubelj. Z ubrano pesmijo molitvami za rajnega, z nagovori so se od njega poslovili: župnik Strubelj, dr. Stanko Janežič, škofov zastopnik mons. Franc Vončina, v imenu Slovenske prosvete in Društva slovenskih izobražencev Sergij Pahor ter pisatelj Zorko Simčič. Med mašo je pel openski cerkveni pevski zbor, ob odprtem grobu pa zbor openskega Kulturnega društva Tabor. Pesnika in pisatelja Beličiča so orisali kot pokončnega kristjana, življenjsko vedrega in načelnega človeka, ki je bil vselej zvest sebi, svoji domovini, veri in narodu. (Po Družini)

Profesor Vinko Beličič – pesnik in pisatelj

Rojen v Rodinah pri Črnomlju je bil vse do 1941 v Sloveniji zamolčevan. A tudi potem se Slovenija ni dosti zanimala zanj. Bil je slavist – diplomiral je v Ljubljani leta 1940, drugič v Milanu 1962. Pred 54 leti se je poslovil od belokranjske deželice; od takrat naprej je Tržaska postala njegova druga domovina; sprejela ga je z odprtimi rokami. V tem časovnem razponu so nastajale pesniške zbirke: Česminov grm, pot iz doline, Gmajna, Bližina in daljave, Pesem je spomin, Izbrane pesmi in črtice: Molitev na gori, Nekje je luč, Leto borove grizlice, Človek na pragu, Leto odmrznitve, Kačurjev rod, Dokler je dan, Nova pesem, Med mejniki i.t.d. Za Slovenski radio v Trstu je pisal dramska besedila. Bil je 32 let predan pedagoškemu delu na Višji realni gimnaziji, poznejšem liceju "France Prešeren", ustvarjalno sodeloval pri prosvetnem kulturnem delu skupaj s krogom katoliških izobražencev.

Sredi poletja 1945 je Beličič – eden izmed prvih članov Michaelove skupine K.A. – bil v skupini slovenskih izobražencev ki so prispeli v Trst, polni mladosti in duhovnih moči. Slavisti so dobili službe v šoli, pri tisku, radiu. Med sabo so bili tesno povezani – duša slovenskega prosvetnega in kulturnega življenja je bil prof. Jože Peterlin. "Takrat smo naredili veliko dobrega in plemenitega za nase slovenstvo" je rad poudarjal. "Vsemu navkljub pa smo bili izpostavljeni mnogim preizkušnjam ... Sedaj se je naša doba iztekla. Drugačna stvarnost je nastopila. Nihče ne preganja slovenske besede, nihče ne zatira vere in ne kulture, nihče načrtno ne dela na stapljanju naših rojakov v večinski narod. Demokracija je na tisti ravni, ko se lahko vsak svobodno izpoveduje kulturo, omiko, jezik in vero".

"Sveto pismo sem si osvajal od otroških let. V meni živijo stare zaveze in novo zaveze knjige, evangeliji in Apostolska dela. Vse to živi v meni in me je prekrasilo že v mladih letih. Kot dijak in student sem se zalo po gosto udeleževal duhovnik vaj. Nikoli me niso porajali kakšni verski dvomi. Zame je sveto pismo in nauk Cerkve vselej bila resničnost, kakor tudi vera v posmrtno življenje in vstajenje."

Po DRUŽINI

S. AVGUŠTINA (JOŽEFA) DOLINAR

Šolsko sestro Avgustino je Gospod poklical k sebi prav na veliki četrtek, 1. aprila letos, ko se po operaciji na srcu ni več prebudila v zemeljsko, temveč v večno življenje. Umrla je v bolnišnici v Lanusu (Bs. As.) v Argentini.

S. Avgustina se je kot Ježefa Dolinar rodila v znani ljubljanski družini 13. marca 1924. Po drugi svetovni vojni je kot begunka s svojimi domačimi prisla v Argentino. Domovino Slovenijo, sorodnike, znance, prijatelje in vse, kar je morala zapustiti, je nosila vse življenje globoko v svojem srcu.

V Argentini je leta 1951 vstopila k šolskim sestram sv. Frančiška in se potem posvetila otrokom, mladim in družinam. Po raznih osnovnih šolah v Argentini in Urugvaju, ki jih vodijo šolske sestre, je poučevala 22 let. Ves čas si je prizadevala za izpopolnjevanje na vzgojnem in teološkem področju. Tako je kasneje poučevala verouk na srednji šoli.

Leta 1978 je prišla v Slovenijo, vendar se je 1979 zopet vrnila v Argentino. Med bivanjem v domovini je nekaj časa delala na upravi Družine.

Zadnja leta je preživela v Lanusu in pomagala ljudem, kjer je mogla. Tudi tukaj sta se pokazala njena delavnost in izostren čut za lepoto. Posebno veselje je imela z rožami in s krasenjem oltarja. Zaznamovala jo je iskrena in globoka vera v Jezusovo navzočnost v najsvetejšem zakramentu. In Gospod jo je posadil k mizi svoje večne gostije na praznik ustanovitve evharistije, potem ko se je poslovila od svojih sester in od nečakinje v Južni Ameriki. Naj pri Bogu najde mir in veselje!

S. S.